

Miška si skuje srečo

Miška je sklenila:

»Skovala si bom srečo, lep košček miške sreče si bom skovala in potem bom srečna.« Stekla je h kovaču, ki je ravno sedel, da bi pojužinal kos črnega kruha s salamo, splezala mu je po hlačnici in zavpila:

»Dober tek, kovač! Ko boš pojedel, bi te nekaj prosila, če lahko.«

Kovač se je začudil: »Kaj pa bi rada? Kar povej, miška!«

Miška si je pogladila brčice, se prijazno zagledala kovaču v oči in zacvilila: »Imaš majhen košček železa zame? Mi ga daš?«

»No, drobtinico železa bi že lahko pogrešal,« je rekel kovač.

»No,« je nadaljevala miška, »potem bi prosila, če bi mi ta košček železa se-

grel in mi posodil kladivo in nakovalo.« Kovač se je zakrohotal, da je miško skoraj odpihnilo.

»Pa menda ne boš kovala, miška?«

»Bom,« je odločno rekla miška, »skovala si bom srečo, razumeš.«

Nazadnje je kovač razumel. Naredil je miški majceno nakovalce in čisto majceno kladivce, segrel je drobtinico železa in jo položil na nakovalce:

»No, miška, kar začni!«

Miška je z resnim obrazom prijela za kladivce in začela kovati drobtinico železa in je tako navdušeno tolkla, raztegovala in zvijala železo, da ji je pot curkoma lil s čela. Kovala je, dokler ni sonce zašlo.

»No, zdaj bo menda dovolj skovana, tale moja sreča,« je rekla miška. Kovaču je pokazala svoj izdelek.

»Vidiš,« je rekla ponosno, »to je mišja sreča, sama sem jo skovala. Ker, veš, vsak je sam svoje sreče kovač.«

»Pa si prepričana, da je to res sreča,« je vprašal kovač in se muzal v brke. Miška se je samo srečno zahihitala in zaklicala:

»Gotovo, da je! Če ne bi bila to sreča, ali bi se čutila tako srečno, kakor se čutim ravno zdajle?« Stisnila je mišjo srečo pod pazduho in oddrobnela po poti. Nikogar ni srečala. Pa se je spomnila:

»Seveda, sreča, kaj pa drugega. Srečo imam, da nisem srečala mačke!«

Ob potoku ji je spodrsnilo na mokrih kamnih, pa je cepnila v potok. Komaj se je rešila na breg. »Kakšna sreča, da ni potok deroč! Pa sem se rešila, ej, srečo imam, seveda!« Čisto mokra je bila, mokra kot miš, kot se reče, pa si je rekla: »Srečo imam, da ni zima, sicer bi še zmrznila.« Zapihal je veter, mokro miško je zmrzilo.

»Kakšna sreča, da piha veter, tako bom prej suha,« se je zahihitala.

Prišla je domov. Medtem so bili v njeni shrambi tatovi in so odnesli polovico njenega pšeničnega zrnja. »Pa imam res srečo,« si je rekla miška, »lahko bi

bili odnesli vse zrnje, pa so mi ga le pustili polovico. In poleg tega je zdaj v shrambi veliko več prostora kot prej. To je pa res sreča!« Stisnila je k sebi svojo skovano miško srečo, se stisnila v kot, in preden je zaspala, si je še rekla: »Oh, kakšna sreča, da imam srečo ...«

S svojimi besedami razloži pomen pregovora Vsak je sam svoje sreče kovač.

S sošolci in sošolkami se pogovarjajte o sreči in ugotovite:

- Kdaj ste najbolj srečni?
- Kdo vpliva na vašo srečo?
- Ali so po vašem mnenju bolj srečni otroci ali odrasli? Zakaj?
- Ob katerih priložnostih komu zaželimo veliko sreče?
- S katerimi simboli uprizarjamo srečo? Pomislite na različne srečonosce.

Razmisli, kako bi potekal tvoj srečen dan in napiši doživljajski spis z naslovom *Moj srečen dan*.